

rent personlige Bemærkninger, ikke fordi jeg tror, at Realiteten i disse ikke vil kunne tiltrædes af i alt Fald Flertallet indenfor mit Parti, men fordi jeg maaske personlig tillægger dette Spørgsmaal en større Vægt end de fleste og derfor føler Trang til at udtale mig lidt friere for egen Regning ud fra mit Kendskab til denne Del af Pressen, som jeg igennem mange Aar har beskæftiget mig med, og hvis Opgaver staar mit Hjerte nær.

Som før nævnt vil det sammenlignet med Forholdene i 1914 efter Forslaget blive godt 100 pCt. dyrere at faa Dagbladene distribueret, medens Postvæsenet vil have 600 pCt.s Forhøjelse for at mænge sig med Fagbladene. Det rent ud blodtørstige Postudvalg vilde oven i Købet have 800 pCt.s Forhøjelse. Postspareudvalget vilde skaffe 2 200 000 Kr. mere ind paa Aviskontoen, og disse 2 200 000 Kr. fordeler man saa saaledes, at den samlede Dagspresse, der tæller 157 Mill. Nummere, skal betale 240 000 Kr., medens den samlede Fagpresse, der kun tæller 63 Mill. Nummere, skal betale 1 970 000 Kr. Begrundelsen af denne groteske Forskel i Behandlingen af Dagblade og Ugeblade er dels en saakaldt saglig dels en moralsk. Den saakaldte saglige er af en noget ejendommelig Art, idet Udvalget regner ud, at Ugebladenes Befordring, Udlivering og Omdeling koster 4 Ø. pr. Nummer, Dagbladenes mellem 3 og 3½ Ø. pr. Nummer; herefter fastsætter denne saglige Kommission, at Nummerporto for Ugeblade skal være 4 Ø., medens den for Dagblade sættes til 1 Ø. Sagligt set kommer Postspareudvalget altsaa til omtrent det modsatte Resultat af det, det anbefaler, hvilket turde være en forholdsvis ny Form for en saglig Kommissionsbehandling. Jeg forstaar nemlig ikke Udvalgets Bemærkning om den Støtte, Dagbladene i det hele afgiver for Postbesørgelsens Udstrækning, selv til de mest afsides boende Indbyggere paa Landet. Thi paa godt Dansk, vil det saa egentlig sige andet, end at havde vi ikke Dagbladene, behøvede Postbudene ikke daglig at piske rundt til de mest afsides liggende Kroge? Hvorledes den stærkt forøgede Ulejlighed for Landpostbudene egentlig netop skulde retfærdiggøre en væsentlig lavere Porto for Dagbladene, maa man være Postspareudvalg for at begribe.

Men Udvalget er ogsaa moralsk, idet det slaar paa den store Betydning for den almindelige Oplysning, som Dagbladene har, og som retfærdiggør, at Tidsskrifterne skal betale for Dagbladenes Udbredelse; thi det er det, der her skal ske. Jeg benægter nemlig

bestemt, at Tidsskrifterne forøger Postvæsenets Udgifter med 4 eller blot 3 Øre pr. Nummer. For det første er den Omdeling langt fra regelmæssig eller omhyggelig. Enhver Tidsskriftsredaktør ved, hvorledes man jamrer over Postbesørgelsen. Men dernæst maa man give Hr. Folketingsmand Pinstrup Ret i, at indenfor København koster Ugebladenes Fordeling meget lidt. Efter hans Mening vilde man ikke kunne undvære et eneste Postbud, selv om Ugebladene faldt bort, thi Postbudet har ganske vist Ugebladene med i sin Taske, men han skal gaa ud alligevel, saa det koster ikke Staten mere at uddele dem sammen med Aviser og Breve. Det er derfor en ejendommelig Fremgangsmaade fra Statskassens Side at tage Livet af Ugeskrifterne, som den sikkert vil gøre. Derimod er Dagbladene altsaa Bærerne af Folkeoplysningen. For Ugebladenes Vedkommende ligger Forholdene efter Postspareudvalgets Mening forholdsvis væsentligt anderledes, idet en meget stor Del af disse enten er rene Annonceforetagender, Tidsskrifter af rent underholdende Karakter eller Medlemsblade. Det er et forholdsvis ringe Antal af dem, udtaler Kommissionen, der kan siges at have saadan Betydning for den almindelige Oplysning, at det kan være berettiget under nogen Form at yde Statstilskud til deres Udbredelse; og disse faa foreslaar Udvalget, at Undervisningsministeriet skulde skaffe Tilskud til at betale Porto med — en ganske festlig Idé.

Jeg skal i Anledning af hele denne Argumentation, der sikkert vil tiltrædes af en Mængde Rigsdagsmænd — f. Eks. kalder Folketingsmand Gamborg; der ikke ønsker at fornærme Tidsskrifterne, det store Flertal af dem for noget Hakkelse — jeg skal, siger jeg, ikke sige et eneste ondt Ord om Dagbladene; thi det er ikke nødvendigt. Jeg skal gerne indrømme, at en Mængde Tidsskrifter er Camouflage, Annonceforetagender, rene Forretninger, hvilket for øvrigt antagelig ogsaa gælder om nogle Dagblade; men det værste, jeg kunde tænke mig, var dog at overlade Undervisningsministeren eller Finansudvalget at give Ugebladene Karakter efter deres Kulturværdi. Det er en Idé, der peger tilbage mod den mørkeste Middelalder. Jeg skal altsaa lade Dagbladene ganske ligge. Jeg skal ingenlunde forlange Skaansel overfor Annonceforetagender — indenfor Ugepressen altsaa —, men naar alle Politikere og alle politiske Partier er enige om, at en Del af Tidsskrifterne i hvert Fald bør skaanes — de folkeoplysende, de rene Fagtidsskrifter og en Del Foreningsblade — og at en Del af disse har virkelig Kulturværdi,